

Sygn. akt V CSK 167/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa M. w M.
przeciwko Przedsiębiorstwu [...] Spółce z ograniczoną
odpowiedzialnością w O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 15 października 2015 r. naruszenie art. 75 Prawa bankowego w związku z art. 6 k.c., naruszenie art. 359 k.c. w związku z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny, naruszenie art. 359 § 2¹ i § 2² k.c., naruszenie art. 3, 207, 217, 227, 232, 233, 485 i 493 k.p.c. – w różnych układach i powiązaniach, a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła oczywistą jej zasadnością z powodu rażącego naruszenia art. 359 k.c. w związku z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz wielu oczywistych błędów w zakresie dotyczącym postępowania dowodowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 16 kwietnia 2015 r., I PK 242/1413, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. T. Wiśniewski, w: H. Dolecki, T. Wiśniewski, red., Kodeksu postępowania cywilnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2010, s. 233 i 234). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia

żadnego z powołanych w skardze kasacyjnej przepisów prawa. Zarzuty podnoszące błędy w zakresie postępowania dowodowego stanowią w istocie bezpodstawną polemikę z dokonanymi w sprawie ustaleniami faktycznymi, wiążącymi Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym (por. art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej strony pozwanej, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U. 2013.490), a także § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).